

עלון ליל פרשת תרומה

בראשות הרה"ג
ר' יגאל כהן שליט"א
ראש מוסדות 'ביע אומר'
וארגון 'ענפים'

"ושכנתי בתוכם"

המשכן שבכל נפש יהודית

בפרשת תרומה מצווה אותנו בורא עולם על בניית המשכן: "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם" (שמות כה, ח). שואלים המפרשים: היה צריך להיות כתוב "ושכנתי בתוכי" - בתוך המקדש. מדוע נאמר בלשון רבים, "בתוכם"? התשובה היא: הכוונה היא שבתוך כל אחד ואחד הקדוש ברוך הוא שוכן. כל יהודי בעולם יכול להיות משכן לבורא עולם. משה רבנו נבחר ותמנה: איך יתכן שמלך מלכי המלכים, מלא כל הארץ כבודו, אין סוף לגדולתו, ישכון בתוך מבנה גשמי? אומר ה"חפץ חיים": דע לך, יהודי יקר, לא עלינו המלאכה לגמור. הקדוש ברוך הוא לא אומר לך 'בא תהיה צדיק מושלם, גדול הדור'. כל אחד יעשה כפי

יכולתו ולפי מעלתו. אתה יכול לבוא לשיעור תורה פעם ביום? תשתדל לבוא. אתה יכול להתפלל שחרית במניין? תתפלל. אומר לך הקדוש ברוך הוא: בכל אחד ואחד אני יכול לשרות בתוכי. התענוג הגדול ביותר בעולם זה כשהקדוש ברוך הוא שוכן בתוכך - יש לך שלוה ושלות נפש. "ושכנתי בתוכם" - הקדוש ברוך הוא מדבר לכל אחד מישראל: "תעשה לי משכן בתוכך". תבנה את הנפש שלך בצורה בריאה ונכונה. תברח מטעויות, אל תעשה שטויות. תבנה את עצמך בדרך ישרה, והקדוש ברוך הוא מבטיח לך שהוא ישכון בתוכך. מי היה מאמין שלקדוש ברוך הוא יש בית? אבל הקדוש ברוך הוא מלמדנו: "תעשה לי מקדש ואני אשכון בתוכי". תהיה כלי ראוי לעשות דברים טובים. היצר הרע יבוא ויאמר לך: "לא, תהיה צדיק גדול, תהיה מושלם!". אבל הקדוש ברוך הוא אומר: "תעשה לי משכן". כל אחד כפי יכולתו. עוד שמירת שבת כהלכתה? תשמור. עוד פעם להניח תפילין? תניח. אתה תעשה את המשכן, והקדוש ברוך הוא ישרה שכניו בתוכו. המשכן הזה הוא סוד חיינו: שהקב"ה שוכן בתוך לבנו. זהו מקור השלווה והכח לעמוד בכל ניסיון. שבת שלום ומבורך!

03 חדי' שבת
מי רוצה להיות
רוטשילד?

מדור חדש!!!
03 אמונה בגבע
רוצה להתקדם?

06 רגע של סיפור
הרחוב של פעם

04 שאל את הרב
דיני משלוח מנות

05 הרב יצחק פנור
זהב מעץ

08 לחיות באמונה
איך להיות שמחה
ומאמינה?

זמני שבת לפי לוח "אור החיים"

י-ם	ת"א	חיפה	ב"ש
17:14*	17:12	17:13	17:14
18:06	18:04	18:04	18:06
18:45	18:41	18:42	18:44

בירושלים: לנהגים 40 דק' 16:54

אבטיח המוקפץ רבי חיים פלאג'י:
"כל מי שנותן מחצית השקל מובטח לו שהוא בן העולם הבא, ולא יקרה לו שום פגע רע באותה שנה, ואיפילו נגזרה חזרה עליו או על בני ביתו ח"ו היא מתבטלת. ואינו בא לידי חסרון כיס באותה שנה... והמתמיד בה מידי שנה יראה זרע יאריך ימים".

התקשרו עכשיו ← 03-8000-770

זכר למחצית השקל בהידור

נותנים עכשיו

העשיר האמיתי זה
לא אחד שקיבל
את מה שרצה,
אלא שרצה את
מה שקיבל!

פינת ההשראה מהרב

משלחן רבנו

לכבוד מזכה הרבים הגאון הגדול ר' יגאל כהן שליט"א.

לצערי בשבוע שעבר נפלו לי תפילין רבנו תם מהיד בלי שום כיסוי ורציני לשאול מה עלי לעשות.

שמואל כהן

לכבוד האברך היקר והנעלה הר"ר שמואל כהן שליט"א.

אודות שאלת מר בענין תפילין רבנו תם שנפלו כיצד צריך לנהוג. הנה לגבי תפילין של רש"י ידוע מה שכתב המג"א [סי' מד סק"ה] בשם המר"י ברונא שצריך להתענות. וכן הביא גאון עוזנו מרן החיד"א [שו"ת חיים שאל ח"א סי' מד]. אלא שכתב מרן רבינו עובדיה זצ"ל בהליכות עולם [ה"א עמ"ל] שתלמיד חכם שהדבר יגרום לו ביטול תורה, יכול לפדות התענית בצדקה. ולכן לשאלת מר שזכה ברוך ה' להיות אברך השוקד באהלה של תורה בוודאי שאין להתענות, אלא יפדה בצדקה. ולגופן של דברים

כיצד הדין בתפילין דרבנו תם לענין זה, ע"י בשו"ת ארחותיך למדני [ה"י סי' ה] שדן בזה והעלה שבמחלוקת היא תלויה, שלדעת מרן הש"ע [סי' לד ס"ד] שאסור להניח תפילין רש"י ור"ת בכיס אחד, כיון שאין מניחם אלא מספק, ואחד מהם אינו תפילין, א"כ בנדון דידן אין צריך להתענות, אחר שנפסק כדעת רש"י, ורק ירא שמים יחמיר על עצמו ויניחם. אבל לענין התענית אין להחמיר. אולם לדעת המקובלים

ששניהם אמת, ואף משה רבנו הניח ב' זוגות, א"כ אף בתפילין דרבנו תם צריך להתענות. ולענין הלכה נראה דיש להקל, וכדעת מרן הש"ע שאין מניחם אלא מספק וכמו שהאריך מרן רבינו עובדיה זצ"ל בשו"ת יביע אומר [ה"א או"ח סי' סג]. ובלאו הכי דין התענית הנ"ל אינו מפורש בש"ס או בראשונים מלבד המג"א הנ"ל בשם המר"י ברונא, ובתפילין דר"ת בודאי יכול לסמוך על הנ"ל ויפדה התענית בצדקה אפילו אינו תלמיד חכם.

לסיכום: אין צריך להתענות על תפילין של ר"ת שנפלו. ואם רוצה להחמיר ולפדות ע"י צדקה, תבוא עליי ברכה.

החותם בברכת כהנים באהבה יגאל כהן

הרב מאיר כהן
רב קהילה
באור יהודה

דרך חדשה כפי יכולתך

רבי יחזקאל לוינשטיין זיע"א האריך באחת משיחותיו לבאר: "הנה אמר התנא באבות (ב', טז): "המלאכה מרובה...", הרבה עמל ויגיעה צריך, כדי לזכות אפילו במדרגה הקטנה ביותר. וביחוד במדרגות העליונות, והזהירות הגמורה מכל חטא, ודאי שהעבודה קשה ורבה מאוד - אבל התנחומים לאדם, הוא שידע, שגדר תפקיד האדם הוא: "לא עליך המלאכה לגמור!" נכון, "אי אתה בן חורין ליבטל הימנה", אבל אם הנך עושה כפי יכולתך, ועד כמה שבכוחותיך, בזה זכית להכל, ואז יש "שכר הרבה", "נאמן הוא בעל מלאכתך שישלם לך שכר פעולתך", זה אם עשה האדם מה שביכולתו, זה הנדרש ממנו! ואז הוא זוכה "לרצון ה'", שזהו כל התכלית".

העובד כפי כוחותיו

אמר רבי יחזקאל לוינשטיין זיע"א בספר אור יחזקאל (עמוד צ"א): כך זה היה, כאשר אדם עובד ומתייגע כפי כוחותיו ואפשרותיו, אף שעדיין מעשיו דלים ומועטים, ותוצאות פעולותיו עדיין אינם מושלמים ונכונים.

מכל מקום, כיון שעשה כפי כוחותיו, ראוי להיות מכל הראויים והרצויים לפניו יתברך שמו. ושכרו יתן לו הקב"ה מאוצר זה של הנושאים חן בעיניו, אף שעדיין מעשיו אינם ראויים ושלמים. מכל מקום, כיון שהשתמש בכל כוחותיו ומאמציו, יקבל שכרו ממתנת חינם. עכ"ד.

כי זה כל האדם

אמר רבי ניסים קרליץ זיע"א בספר חוט שני (שבת ח"ג עמוד מג): כתוב בפסוק (קהלת יב', יג): "סוף דבר הכל נשמע את האלוקים ירא ואת מצוותיו שמור כי זה כל האדם".

כל אדם יש לו קצבה, כמה זמן יעבור בזה העולם, וכך הוא עובר את עולמו, הן עם מצביו הקשים, הנסיונות שלו, והן עם מצביו ביראת שמים, "את האלוקים ירא", והן חלקו "ואת מצוותיו שמור", שכל אחד יש לו את החלק שלו ביראת שמים, והחלק שלו במצוות ובמעשים טובים, וצריך האדם למלא את חלקו, ולמצות מעצמו את כל מה שהוא יכול לפעול לפי כוחותיו.

דבר זה מחייב כל אחד ואחד בפני עצמו, באשר לחלקו שלו. "כי זה כל האדם", דהיינו, זה מה שמצפים מהאדם".

האור הגנוז

מעשה באדם משומעי שיעורו היומי של רבי מרדכי שרעבי זיע"א, שהיה נרדם באופן קבוע על הספר, מרוב תשישותו לאחר עמל יומו המפרך. באחד הימים הגיע הלה לאחר השיעור, ותינה בפני רבי מרדכי את צערו הרב, על שאינו מצליח ללמוד בפועל, מחמת עייפותו. רבי מרדכי ניחמו ועודדו, באומרו לו: "אפילו אם תגיע רק לקדיש שבסוף השיעור, גם זה דבר גדול. כל שכן כשהינך משתתף בשיעור כולו, שעל ידי כך נשמדת קולטת מן האור הגנוז שבתורה..."

ענפים

מהרו להרשם >>>

03-8000-770

ישיבה לבחורים מתחזקים

גולא 20-27

בראשות הרב יגאל כהן

בניין חדש ומפואר | ארחות מפנקות | צוות חם ואוהב

ביחד נלמד תורה עם דרך ארץ ואהבת ישראל!

מתוך ספרו של מרן
ראש הישיבה
רבנו מאיר מאזוז זצוק"ל
הרב אחיה עובדיה

**מדי
שבת**

מעלת מצות הצדקה

"דבר אל בני ישראל ויקחו לי תרומה מאת כל איש אשר ידבנו לבו תקחו את תרומתי" (שמות כה, ב). הרבה שואלים: למה נאמר "תקחו את תרומתי", היה צריך לומר "תתנו את תרומתי"? ותמיד הייתי מתרץ שהפסוק נאמר על הגבאים: תלכו מבית לבית ותקחו את תרומתי, יש אנשים שיש להם תרומות, ותלכו לקחת אותן מהם. והיום ראיתי שככה פירש הספורנו (ה"ספורנו" זה רבי עובדיה ספורנו שהיה חכם גדול לפני 400 שנה, והוא חי קרוב למה שנה).

הרב עובדיה זצ"ל היה אומר רמז על הפסוק "זהב וכסף ונחושת" (שם פסוק א) - זהב ראשי תיבות זה הנותן בריא, אין לו שום סכנה או בעיה והוא נותן כסף. ויש אנשים כאלה, פעם היה אחד שהלך לרוטשילד לאסוף כסף לחתונה, והוא הביא לו צ'יק על עשרת אלפים דולר. אז הוא אמר לו: נראה לי שנפלה כאן

טעות, התכוונת לתת אלף דולר, ונוספה לך אפס בטעות. אמר לו: נכון, נפלה לי טעות - הוסיף לו עוד אפס... אמר לו: אתה חושב שזו בעיה בשבילי הכסף? משפחת רוטשילד יש להם ברכה שתמיד יהיו עשירים, והכל בא מברכה אחת.

אז זה זהב "זה הנותן בריא". ויש כסף - כשרואה סכנה פותח. כשאחד מהילדים לא מרגיש טוב, הוא מתחיל לתת צדקה. ויש נחשת - נתינת חולה שאומר תנו. הוא שכיב מרע עומד למות, ומבקש שיתנו צדקה. זה לא טוב. ויש אנשים שגם כשהם עומדים למות חושבים על הכסף. היה אחד שכתב בצוואה שלו: תשמרו על הכסף שלכם, תרדפו אחרי הדולרים, לקיים מה שנאמר "ואחר כל ירוק ידרוש" (איוב לט, ח)... ולפני מותו אמר: למה סתם הדליקו כאן את האור?... מה אכפת לך?! אתה הולך למות, הילדים שלך ישלמו... אבל ככה זה. אז הכי טוב לתת צדקה כשאתה בריא ומרגיש טוב, וככה יזכה לכל טוב. ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

לרכישת הספר מדי שבת <<< 053-3178863

אמונה בגבעתקדמו
הרב גבע בן ששון
ראש מדרשיית 'גבעות
עולם' בהוד השרון

השתתפתי השבוע בשיעור של הרב יגאל כהן, הרב שלי, רק שהפעם מהצד של המרצה, ואני רואה את כל התלמידים כ-1000 איש בערך כן ירבו, אנשים שראיתי אותם יושבים שם באותו מקום, על אותו כסא. ובאותו רגע עלתה לי תובנה בראש, אני חייב לשתף אתכם. בן אדם מגיע לשיעור תורה כבר ארבע חמש שנים, למה לא להתקדם? מדוע 'אתה' לא פותח שיעור תורה? למה לא לראות איך להתחיל לשמור שבת? וכן בכסף. בן אדם מרוויח 17,000 הוא אומר לעצמו זה החסכון שלי, יש לי את זה לחיים שלי מספיק לי.

למה הוא מסתפק? למה לא לשאוף? אתה יכול להרוויח 70,000 שקל. למה אתה לא מאמין בעצמך?!

אותו הדבר אברכים, מגיע לכולל יושב והוגה בתורה כבר שנים, אשריו ואשרי חלקו, אבל למה לא להגדיל ראש. מדוע אינו רוצה להתפתח? הוא קם בבוקר לתפילה, סדר א', אוכל ישן צהריים, סדר ב', ערבית ו... למה לא תשאף להיות 'ראש ישיבה', רב גדול בישראל, מזכה הרבים? למה הטבע שלנו לחשוב בקטן, למה אנחנו לא חושבים בגדול?? שאנחנו נגיע לעולם הבא עד 120 בבריאות ושמחה בעזרת ה',

בורא עולם יראה לנו את הסרט של החיים שלנו ויראה לנו איזה פוטנציאל הוא טמן בנו.

והוא ישאל כל אחד ואחד מאיתנו- למה לא ממשנו אותו?! מדוע לא עשינו את תפקידנו?

ואני רוצה להגיד לך קורא יקר: אל תסתפק, תשאף! אל תבקש מאה אלף תבקש מאה מיליון... תשאף - תלחם - ועוד תזכה להיות גדול בישראל!

בהצלחה שבת שלום!

מיועד לגברים ולנערים שמחפשים להכניס משמעות לערב שנהלים בדרך ייחודית ומרגשת.

לימוד תורה אחד על אחד בקצב שלך ובאווירה מרוממת

ארוחת ערב מפנקת אחרי יום עבודה מגיע לך להתפנק.

פעילות לילדים הילדים נהנים בחדר הסמוך בזמן שאתה משקיע בלימוד

להרשמה שלחו ווטסאפ למספר <

055-8837733

חלמת על חברותא אישית בקצב שלך?

פרויקט "ענפים" עם כל הפינוקים בשבילך!

הרב אהוד מולאי
מחבר הספר
"ואהבת לרעך כמוך"
**שמירת
הלשון**
**"לא תשא
שמע שוא"**
(חשפטים כג, א)

שלום לעם ישראל היקרים והחביבים

נתבקשתי מאת יהודי אוהב, שכל אחד מעם ישראל נמצא אצלו עמוק בלב, לבאר ולהסביר את המושג של איסור קבלת לשון הרע, ולמה הוא דבר כל כך נורא.

אמרתי לאותו יהודי אוהב, שרוצה לדעת את התשובה מכל הלב, שהחפץ חיים (כלל ו סעיף א) כותב שאם אדם שומע לשון הרע, שזה עצמו דבר נורא, בין אם שמע שעבר על דברים שבין אדם לבוראו, ובין שעבר על דברים שבין אדם לחבירו, אסור לו להאמין בלבו שמה שספרו לו זה אמת גמורה, שאם יעשה כן יעבור על איסור תורה, של "לא תשא שמע שוא", וצריך להוציא את מה ששמע מלבו כאן ועכשיו. ואף אם לא אומר בפירוש שהוא מסכים ומאמין לדבריו, עדיין הוא עובר על זה הלאו, וצריך לדחות את הדברים מלבו, ולא להאמין לאותו אחד שאמר, כי אם נאמין ללשון הרע שסופר, יבוזה בעינינו אותו אחד שעליו נאמר, ואם יאמין ללשון הרע שאמר חבירו, יחשב לו בשמים שהוא בעצמו זה שאמר (שם), ולכן ימצא כף זכות על אותו אחד שעליו נאמר, וכאן מבחינתו הכל נגמר.

ונסיים בחיזוק בשמירת הלשון, ויהי רצון שיבוא משיח צדקנו כבר ביום ראשון.

פעם ביקש החפץ חיים מתלמידיו, שהיו מאוד אהובים לפניו, לנסוע לזכות את הרבים מחוץ לעיר, ואת חומרת איסור לשון הרע לעם ישראל להסביר. לחזק את שמירת הלשון בקרב כולם, וידעו כולם מה מותר לדבר באופן מושלם. שאל את החפץ חיים אחד מהתלמידים, כמה כבר תצא תועלת

מאלו הלימודים, האם כדאי לנסוע מאוד רחוק, בשביל כמה בודדים שיפנימו שזה הוא החוק. ענה החפץ חיים לאותו תלמיד, ואת חשיבות שמירת הלשון לנו הוא העמיד, שכדאי בשביל זה לנסוע למרחקים, כדי שעם ישראל ידעו את החוקים, מה אסור ומה מותר לדבר, ואיך בדבר זה על היצר להתגבר. ואף אם רק בזמן הדרשה עצמה לא ידברו השומעים לשון הרע, מבחינתנו אנחנו כבר השגנו את המטרה.

נשתדל כולנו לשמור את פינו מדיבורים אסורים, ואת חשיבות שמירת הלשון בעיני כולם להרים.

ניתן לשמוע חיזוק קצר (כדקה וחצי) מדי יום ביומו בהלכות שמירת הלשון
בטל: 077-2222-069 (שלושה 3 ואחר כך הקש 1).

**שאל את
הרב**
הרב נריה ברבי
ראש "ענפים בהלכה"
*2381

אדם ששולח לחבירו בקבוק יין, האם יוצא ידי חובת משלוח מנות?

במשלוח מנות צריך שיהיו לפחות שתי מנות, ולכן אף שבקבוק יין נחשב כמנה, מכל מקום זה לא מספיק, וצריך לצרף לבקבוק עוד מנה כגון חטיף וכדו', ולכתחילה עדיף לשלוח שני מיני מאכל. (שו"ע סי' תרצה ס"ד. חזון עובדיה פורים עמ' קיח).

אדם ששולח לחבירו כסף, האם יוצא ידי חובת משלוח מנות?

לא יוצא, כיון שצריך לשלוח מנות של מאכל ומשתה. (תרומת הדשן סי' קיא ודייק דבריו מהרמב"ם ע"ש ילק"י הגדמ"ח עמ' תש"ח דלא כש"כ בשו"ת הלכות קטנות ח"ב סי' קסג).

האם יוצאים ידי חובה, במשלוח מנות שכולו מיני מתיקה, כשוקולדים וכדו'?

מעיקר הדין כן, וכמו שפשט המנהג, אבל נכון לצרף למיני המתיקה גם מנות ממש. (גמ' מגילה ז: שירי כנה"ג סי' תרצה הגה"ט אות י. מועד לכל חי סי' לא אות פב. ומכל מקום כתב מרן הראש"ל שליט"א בילק"י פורים הגדמ"ח עמ' תש"ט שנוון לצרף מנות ממש ע"ש טעמו).

כמה כסף צריך לתת למתנות לאביונים?

מעיקר הדין, מספיק לתת שתי פרוטות לשני עניים, פרוטה לכל אחד, אבל לכתחילה יש להחמיר, ולתת נתינה חשובה יותר - עשרים שקלים לכל אביון, ומן הראוי לתת חמשים שקלים לכל אביון, וכל המרבה הרי זה משובח. (ריטב"א עמ"ס מגילה ז: מבואר שמספיק פרוטה לכל אביון. וכן פסק מרן בחזו"ע פורים עמ' קסו. ובשו"ת יהוה דעת ח"א סי' צ. אלא שבבן איש חי פרשת תצוה אות טו כתב שצריך לתת שיעור מאכל שלוש ביצים, וכן נזכר בשערי תשובה סי' תרצד סק"א ואף שבדאי הלכה כמ"ש הריטב"א, מ"מ סיים מרן זצ"ל שטוב להחמיר בזה).

שמעתי שאם אני נותן משלוח מנות לאדם חשוב, צריך שהוא יהיה יקר וחשוב כפי ערך המקבל, האם זה נכון?

מעיקר הדין, אין צריך לתת כפי ערך המקבל, אך טוב להחמיר בזה. (ע"י ר"ן מגילה ז: והחיי אדם כלל קנה סעיף לא ובשדי חמד מערכת פורים סי' ו. ובחזו"ע פורים עמ' קכ"ט).

**היו שותפים
בחסד**
03-8000-770

'מסעדת החסד' של הרב יגאל כהן
מגישה ארוחות תמות ומכובדות
למשפחות מעוטות יכולת

כ-800
משפחות
מקבלות
מצרכי מזון

ארוחות
צהריים תמות

כ-200
ילדים
מקבלים
ארוחה חמה

OPEN
'המסעדה'
פתוחה מידי יום

**האמא הזו
לא הכינה
היום לאכול.**
לא כי היא עסוקה
פשוט אין לה אחה להכין.

לגימות של השראה הרב זהב בתוך העץ

למלך היה שר יהודי צדיק. לימים יצאו שניהם למסע צייד. כשהגיעו ליער, ביקש המלך מהשר שיטען עבורו את הנשק, לפתע נפלט בטעות

כדור מהרובה, והוריד למלך את האגודל. המלך החל לצעוק על השר, "מה עשית לי!" השר ביקש את סליחתו וניסה לנחמו ש"הכל לטובה". אמר לו המלך, מה פה לטובה? אתה הולך לכלא עם ה"טובה" שלך.

חלפו שלושה חודשים, והמלך החליט לצאת למסע צייד, אך הפעם לבד. הוא נכנס למעבה היער,

ולפתע הקיפו אותו שבט קאניבליים. קשרו אותו, והביאו את ראש השבט לבדוק את ה"סחורה" ראש השבט הבחין שלמלך אין אגודל. "איכס", אמר ראש השבט, "אני לא אוכל אדם כזה, הוא בעל מום. תעיפו אותו מכאן מיד".

המלך ברח, חזר לממלכה, ומיד רץ לשחרר את השר. הוא ניגש אליו, חיבק אותו ואמר לו "צדקת, באמת יצא לטובה. אבל מילא, האגודל היה לטובה. אבל זה שהיית בכלא, גם זה לטובה?"

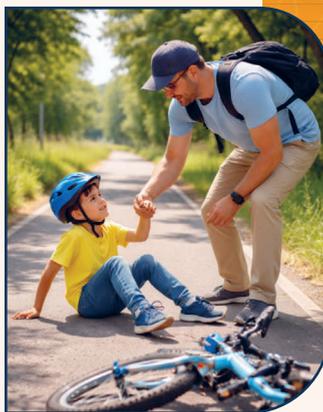
אמר לו השר: "ברור, כי אם לא הייתי בכלא, הייתי בא אתך. ואותך לא היו אוכלים, כי אין לך אגודל, אבל מה איתי?"

לפעמים צריך לעבור את התקופה הקשה כדי לזכות לחזור לתקופה טובה.

בפרשת תרומה, נמנים כלי המשכן. אחד מכלי המשכן הינו ארון עצי שיטים, שמצופה מבית (מבפנים) ומבחוץ בזהב. הארון מייצג רוחניות, בו היו מונחים לוחות הברית. הארון היה מצופה זהב - כלומר בהתחלה הולך טוב, זה יכול להיות ברוחניות זה יכול להיות בזוגיות - בהתחלה הכל זהב. אבל מיד אחר כך מגיע עץ יבש, שמייצג תקופה קשה יותר, יבשה יותר. אבל אם האדם לא ישבר, ולא יוותר, לאחור מכן שוב תגיע תקופת זהב. שכן הארון היה מצופה זהב מבפנים ומבחוץ. ויתרה מכך, הארון נקרא "ארון עצי שיטים", לא על שם הזהב הנוצץ, אלא על שם התקופות המאתגרות יותר, שם האדם / הזוגיות / הרצון - נמדד.

ותזכרו: אם האדם רוצה להצליח - הוא ימצא דרך, אבל אם הוא לא רוצה - הוא ימצא תרוץ.

"לכל אדם יש בתוכו כוחות, שהוא עצמו לא יודע על קיומם: כוחות שיכולים להדהים אותו."

נפלת - ונעמדתי

לא דמיינתי שאמצא את עצמי שוב שם. רצפה קרה, דלת נעולה, ראש שמוט על הידיים. בחר בן 27,

לפני ארבע שנים חוזר בתשובה, עובר ללמוד בכולל, סמינרים, שיעורים, דיבוק חברים - ועכשיו? שוב בוכה על אותה טעות. שוב נפלתי. לא פעם ראשונה. ולא שנייה.

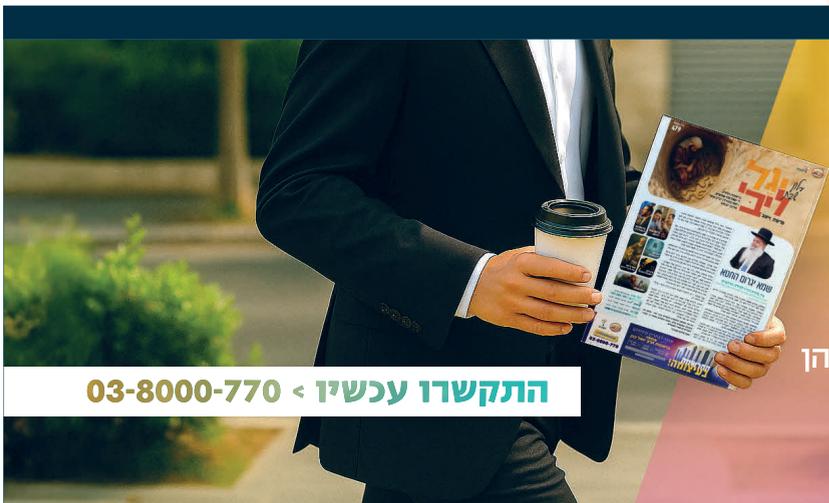
בהתחלה ההתחזקות שלי היתה מדהימה. הרגשתי שמייים פתוחים, אהבה מה'. הייתי בשיעורים כל ערב, קפצתי לתפילות, לא הפסקתי לחייך. אמרו עלי: "איזה בחור מדהים!" אני האמנתי להם.

אבל אחר כך התחילו הסדקים. עבודה בפרנסה. חברים שהתרחקו. תחושת זרות בעולם החרדי. וכל הזמן הזה, מחשבות, פיתויים, רגעים שהרגשתי לבד. ו...נפלתי. פעם ועוד פעם. וכשזה קרה, כל מה שבניתי נמחץ בתוכי. כל אמונה, כל בטחון, הכל התרסק.

ואז הגיע היום הזה. אחרי נפילה קשה. נשארתי לבד בדירה שלי. חיבקתי את הברכיים ובכיתי. באמת בכיתי. ואמרתי בקול: "רבונו של עולם... למה לא הולך לי? אני מנסה... באמת מנסה. אבל נמאס לי להילחם". ואז קרה משהו. לא נס. לא ברק משמיים. פשוט... נזכרתי. נזכרתי בילדות שלי, כשנפלתי באופניים כולי שוכב בוכה, אבא רץ אלי, הרים אותי, ואמר לי: "יוני, אל תפחד מהנפילה. המילים האלה שלו, פתחו לי את הלב. פתאום הבנתי אולי גם ה' ככה איתי. אולי גם כשהנפש שלי מדממת הוא לא בורח לי, לא צועק. הוא רוכן עליי, מרים את הראש שלי, ולוחש: 'יוני שלי, אני פה איתך, תמיד'".

מאז, אני ממשיך. לא מושלם. אבל חי. נופל לפעמים, אבל קם מהר יותר. למדתי לדבר עם ה'. לא רק כשאני מצליח - דווקא כשאני שבר כלי. למדתי שהוא לא אוהב אותי בגלל המעשים שלי - אלא כי אני הבן שלו. כי אני שלו.

אם אתה שואל אותי מה ההצלחה שלי - זה לא ששמרתי הכל. זה לא ויתרתי על עצמי גם כשרתי הכל.

לחזור הביתה עם

זינוי הרבים בידיך

אנשים רבים מחפשים להכניס לביתם קדושה אמונה ושמחה

הפיצו את עלוני השבת 'יגל ליבי' של הרב יגאל כהן והכניסו זכות לשולחן השבת שלהם.

התקשרו עכשיו < 03-8000-770

נשהניידת פגשה את הפיאט

קדושה", תמצאו את התמונה של מיקי - כנראה תוך כדי שהוא צועק משהו על אהבת ישראל. מיקי לא היה בן אדם רגיל, הוא היה תדר. הוא חי בווליום שלא היה מבייש הופעת רוק. כשהוא היה מתלהב מרעיון רוחני, גם השכנים בשכונה המקבילה היו מתחזקים, פשוט כי לא היתה להם ברירה - הם שמעו כל מילה שלו.

כדי להבין את רמת המהירות והדמיון שלו, מספיק להיזכר בתשובה שלו כששאלתי איפה הוא גר: "אתה רואה את הבלוק העצום הזה פה? יופי. עכשיו תדמיין שאתה בא עם D9 ומגלח אותו מהשורש - מאחוריו נמצא הבניין שלי". זה היה מיקי: רואה עולם של טוב ופוטנציאל, איפה שאחרים רואים בטון. לילה אחד מצאתי את עצמי תקוע בתוך הפיאט פונטו שלו.

הרכב הזה היה יותר "ניידת שידור להפצת יהדות" מאשר כלי תחבורה. בין הרגליים שלי היו ערמות של מודעות לכנסים, בבגאז' ספרוני תפילה, ועל השמשה כל כך הרבה מדבקות של "אין עוד מלבדו" ששדה הראייה שלו צומצם לחלוטין. מיקי נהג בשיטה הלא-קונבנציונלית: יד שמאל מחזיקה את הטלפון, יד ימין על הגיר, והרגל על הגז כאילו הוא מנסה להשיג את הגאולה לפני חצות. היינו בדרך לכנס של "לב לאחים".

המפגש עם ה"כחולים"

פתאום, אורות כחולים מהבהבים מאחורינו. ניידת נצמדת. "מיקי, משטרה! תוריד ת'טלפון מהר!" לחשתי בפאניקה, כשהלב שלי מקפץ כמו כדור פינג-פונג בתוך מערבול של הגרלת

יש רגעים בחיים שבהם המציאות מחליטה לעשות לך "הכנה לחיים" בצורה הכי לא צפויה שיש. עבורי, הרגע הזה קרה במושב הימני של פיאט פונטו חבוטה, באמצע רחוב לודאי טיפוס, כשהבנתי בפעם הראשונה ששוטר במדים יכול להישמע פחות כמו אוכף חוק קשוח ויותר כמו ילד בצהרון שמבקש רשות ללכת הביתה.

מירושלים של זהב ללוד של אבק ושריפות

הכל התחיל לפני 18 שנה. הרב מרדכי איפרגן זצ"ל, איש חזון עם אש בעיניים, החליט לעזוב את השלווה הירושלמית ולעבור להתגורר בעיר לוד. זה לא היה "שינוי כתובת" לצורכי ארנונה, זו היתה מסירות נפש מהזן הישן. המטרה היתה ברורה: להקים רשת כוללים רב-מגזרית שתחולל שינוי רוחני ותחזיר את הבטחון לרחובות שבהם השקט היה מצרך נדיר.

בעידודו המרומם של אבי מורי הגר"ח שליט"א, החלטתי שגם אני חלק מהמשימה. הצטרפתי לקבוצת אברכים שעקרה את חייה כדי ליישב את העיר. הגענו מוכנים ל"מלחמה" - לא בנשק, אלא בספרי הלכה ובשיעורי תורה. ידענו שלוד של אותם ימים היא לא מקום לחלשי אופי. היינו ב"כוננות ספיגה" מתמדת. ידענו שכל פיצוץ יכול

להיות פנצ'ר בגלגל, אבל סביר יותר שהוא משהו אחר לגמרי.

חודש לא עבר, וקיבלתי את ה-Welcome הרשמי: חיסול ממוקד מול החלון שלי. זה קרה באמצע הלילה. בום-על-קולי שהרעיד את הקירות וניפץ את השמשות. אני, בשיא התמימות הירושלמית שלי, חשבתי שבור גז התפוצץ. הרמתי טלפון למשטרה כדי לדווח על ה"תקלה". המוקדנית בצד השני נשמעה כאילו הרגע התעוררה משנת צהרים. "אנחנו בדרך לזירה, אדוני, הכל בשליטה, תהיה רגוע".

המילה "זירה" הכניסה אותי ללחץ שהפיצוץ עצמו לא הצליח לייצר. הבנתי סופית איפה אני נמצא כשהסתכלתי מהחלון וראיתי רכב יוקרה הופך ללפיד בוער בליווי עשן סמיך ותאורת אש עוצמתית. ברוכים הבאים למגרש של הגדולים.

הכירו את מיקי: האיש, המיתוס והפיאט פונטו

בתוך הכאוס הזה, פגשתי את מיקי. אם תחפשו במילון תחת הערך "טורבו של

בתרומה שלכם אתם מאכילים בפועל תינוקות רעבים בואו להיות חלק < 03-8000-770

ביחד נותנים לתינוקות התחלה טובה

עמותת "ענפים" בראשות הרב יגאל כהן פועלת כדי להוסיף יד לאותן משפחות שנמצאות במצוקה כלכלית. מטרתנו, טיטולים, מגבונים, לולים וכל מה שתינוק צריך כדי לגדול בנחת.

לגדל בחכמה

הרב משה פינטו
ראש ישיבת 'פאר משה'
ורב שכונת צפון פ"ת

המשכן שבלב

פרשת תרומה פותחת בפסוק "וְעָשׂוּ לִי מִקְדָּשׁ וְשִׁכְנָתִי בְּתוֹכְכֶם". ודרשו חז"ל על הדיוק בלשון הכתוב - שלא נאמר "בתוכו" (בתוך המשכן), אלא "בתוכם" - דהיינו "בתוך כל אחד ואחד מישראל".

כאשר אנו עוסקים בחינוך ילדים, עלינו לראות בכל ילד "משכן" קטן בהתהוותו שהשכינה תוכל לשכון בו.

בפרשה מפורטים חומרים שונים: זהב, כסף, נחושת, עצי שיטים ועוד. לכל חומר תפקיד וייחודיות בבניית המשכן. כך גם בחינוך: אין ילד אחד דומה למשנהו. יש ילד שאישיותו נוצצת כזהב, ויש מי שתכונותיו צנועות יותר ומזכירות את "עצי השיטים".

המסר המרגש הוא שהמשכן לא יכול להיות שלם ללא כל המרכיבים. התורה מלמדת אותנו שכל נדבת לב, קטנה כגדולה, נחוצה להשראת השכינה. עלינו להעניק לילד את התחושה ש"התרומה" הייחודית שלו - הכישרון שלו, האופי שלו והמאמץ האישי שלו - הם אלו שבונים את המשכן הכללי של עם ישראל.

משל למכונה אדירה יצירת פאר של הטכנולוגיה, המסוגלת להניע תעשיות שלמות. אם יחסר בה בורג אחד קטן, פשוט וזול, המערכת היקרה נהפכת לגוש ברזל דומם. בלי הבורג הקטן המכונה הגדולה אינה שווה דבר.

כך בחינוך, אין "פרט קטן" בנשמה של הילד, אנו לעיתים מתמקדים ב"זהב" - בהצלחות הגדולות, בצינונים במבחנים, או ביכולת הלימודית המבריקה. אלו אכן רכיבים משוכללים ויקרים בנפש הילד. אך פרשת תרומה מלמדת אותנו ש-"ושכנתי בתוכם" תלוי בחיבור של כל החלקים.

הבורג הקטן בנפשו של הילד יכול להיות "מידה טובה" אחת, הנהגה קטנה של דרך ארץ, דרך אמונה, ותפקידו כהורים אינו רק להעריך את "הזהב" שבו, אלא לוודא שכל "בורג" וכל "יתד" במקומו מונח. לזכות להיות ה"בצלאל בן אורי" אשר ידע לשלב את החומרים בחכמה בנייה ובדעת בבניין המשכן, כך בחינוך דרושה חכמה: לדעת מה הילד צריך בכל רגע. בינה: להבין דבר מתוך דבר - מה מסתתר מאחורי קושי או התנהגות מסוימת. ובדעת: להתחבר לילד באהבה ובעומק.

כשנשכיל לבנות את עולמו הפנימי של הילד מתוך כבוד לייחודיות שלו, נזכה לראות במו עינינו כיצד מתקיים בו "ושכנתי בתוכם". הילד יהפוך למגדלור של תורה ויראת שמיים, משכן חי וקיים להשם יתברך.

סרטוני ילדים ב AI

לימוד יומי בחובת הלבבות

עלוני שבת, סרטוני חיזוק ועוד...

החיזוק היומי מהרב יגאל כהן

ישירות אליכם לווצאפ

שלחו הודעת "צרף" למספר
058-77-36363

הלוטו. מייקי? אפילו לא הניד עפעף. "מחילה ר' משה, שנייה אני איתך", הוא אמר לי ברוע, והמשיך לצרוח לתוך המכשיר לאיזה 'אליהו מהביצים' הוראות לוגיסטיות מדויקות לכנס.

השוטר פתח חלון, ואני כבר התחלתי לחשב כמה נקודות יורידו לו על "טיסה נמוכה בתוך מחסן ספרים נייד". אבל אז מייקי, בשיא הקלילות, אמר לטלפון: "אליהו חכה רגע, זה תומר". הוא הסתכל על השוטר במבט מלא אהבה, כאילו הוא מצא אח אובד, ואמר לו: "תומר נשמה, טוס לבית, תקלה, תלבש בגדים יפים, ובא מהר לכנס של פעם בחיים!"

באותו רגע שמעתי את המשפט הכי לא הגיוני בהיסטוריה של משטרת ישראל. תומר השוטר, עם עיניים עייפות של מי שראה יותר מדי "זירות" באותו לילה, הסתכל על מייקי בקול מתחנן ואמר: "מייקי, בחייאת מייקי... אני גמור, שחרר אותי... רק שחרר אותי".

השיעור שלי: כשהסטנדרט עולה, הדרישות קופצות

באותו רגע נפל לי האסימון החינוכי.

בלוד של פעם, המשטרה רק רצתה לעבור את הלילה בשלום. שוטר לא חיפש דוחות על סלולרי, הוא חיפש שקט תעשייתי. מייקי ידע שאם אין יריות באוויר, השוטר הוא בסך הכל עוד יהודי עייף שצריך קצת יחס חם. הסצנה היתה כל כך הזויה, שבאמת חשבתי לרגע שתומר השוטר הולך להפוך למחזיק מפתחות על המראה של הפיאט.

היום, כמעט שני עשורים אחרי, לוד היא מקום אחר. היום, כששוטר עוצר אותך בלוד כי לא אותתת בכיכר, או כי חנית שני סנטימטר על המדרכה - אנו צריכים לחייך ולומר תודה. למה? כי דו"ח על "אי-שימוש במעבר חצייה" היה נשמע פעם כמו מדע בדיוני לאזרחים משועממים משוויץ. בעיר שבה הניצוצות הגיעו פעם ממטעני צינור, דקדוק על חוקי תנועה הוא סימן הניצחון הכי גדול. זה הסימן שהמרכז כבר נקי, שהבטחון חזר, ושהאור ניצח. אל לנו לרטון מה"דקויות" שהחיים דורשים מאיתנו. כשאנחנו מוצאים את עצמנו נדרשי להשקיע בפרטים הקטנים - בחינוך הילדים, בזוגיות, בעבודה עצמית - זה לא עונש. זה השדרוג. אם דורשים מאיתנו יותר, זה לא כי אנחנו בצרות - זה כי עלינו ליגה. אנחנו במגרש של הגדולים, שם, כל תנועה נמדדת.

ניתן לשלוח סיפורים למערכת בכתובת < anafeam3@gmail.com

לחיות באמונה
 הרבנית מיטל דאורי מרצה וסופרת

תיאטרון בובות

עד היום חשבת שאת מנהלת את החיים שלך. תכננת תוכניות מסודרות, אפילו בדברים הפשוטים ביותר כמו להתעורר בבוקר ולתכנן מתי את יוצאת מהבית, מתי תגיעי למקום העבודה, מתי תלכי לקניות. מתי תקבעי תור לרופא... אפילו בדברים הפשוטים האלה, שלכאורה אמורים להיות ברורים ולקרות כפי שתכננת, גם בהם יש שינויים שאינם תלויים בי... כי פתאום יש פקק תנועה ואני לא מספיקה להגיע בזמן, פתאום החנות שכה הייתי צריכה סגורה, פתאום דווקא הרופא שחייכתי חודשים לתור אליו לא הגיע לעבודה, אנחנו מתכננות והמציאות קורית. אז אם המציאות היא כפי שהיא ואין לי שום דרך לשנות אותה מלבד לעשות השתדלות, למה אני כל הזמן כועסת כשהיא לא הולך כמו שאני רוצה? למה אני עצובה כשמשהו שכה רציתי שיקרה - התבטל? יש משפט שאומרי: הכל משתבש לטובה. ויש בזה משהו כ"כ אמיתי! כי לא מעט פעמים בחיים בורא עולם 'מקלקל' את התכניות שלי כדי שהתכניות שלי לא יקלקלו אותי. יש לי רצונות וחלומות ותכניות ובסופו של דבר זה לא תמיד עולה בקנה אחד עם מה שבורא עולם הכין לי... לא תמיד זה מתאים לתיקון שלי או לדרך שעליי לעבור. אולי אפשר לומר שזה ממש ברוב המקרים...

את מחכה לאירוע חשוב ודווקא ביום הזה את לא מרגישה טוב. את מאחרת לפגישה סופר חשובה וכל הדרך מלאה בפקקי תנועה.

את מצפה שהילד שלך יהיה המצטיין של הכיתה ולפחות פעמיים בשבוע מנהל בית הספר מזמן אותך לשיחה כדי לדבר איתך על ההתנהגות הפרועה שלו. את עובדת במקום עבודה שאת אוהבת והחליטו לפטר חצי מהעובדים, ביניהם גם אותך. והרשימה עוד ארוכה... וזה קורה לנו בכל

יום. מספיק שתכננת לעצמך לו"ז עמוס למחר ובבוקר שלמחרת הילד קם עם שפעת חלילה... וכל התכניות שלך משתנות. אז יש לי 2 שאלות: איך אני יכולה להימנע מהייסורים האלה? למנוע מהם להגיע אליי? איך אני יכולה להיות שמחה ולהאמין שהם באמת לטובה?

אענה על השאלה השנייה דווקא... לשאלה הראשונה אענה בפרק נפרד בע"ה (הכל לטובה 2). האמונה הראשונה שאני צריכה לשחרר מהאמונות שרכשתי במהלך החיים היא האמונה לפיה שאני מנהלת את החיים שלי. זה כ"כ רחוק מהמציאות... אנחנו חיים פה ממש בתיאטרון בובות! אגב, כשמתחילים באמת להאמין בזה ולחיות את זה, כולם מסביבך ייראו לך כמו בובות על חוט ואפילו כשהם יעשו משהו שלא מוצא חן בעינייך, את תמצאי את עצמך מחייכת, מדוע? כי את מבינה שיש מי שמושך בחוטים וגורם לזה שכן יהיה... אז מה יש לכעוס?

לפני שחורתי בתשובה חשבתי שהכל בידיים שלי, שאני מנהלת פה הכל מא' עד ת'. איפה אעבוד, מה אלמד, עם מי אתחנן, איזה ילדים יהיו לי וכמה, כיצד איראה, כמה כסף יהיה לי וכיצד ארגיש מבחינה בריאותית... אבל אז בוקר אחד זה היכה בי. זה כלל לא בידיים שלי יש מי שמנהל את החיים שלי וזה כלל לא אני... איזה קטע... לקחתי מושכות שלא מחוברות ואני לא מבינה למה אני מנסה לנווט ובכל זאת מגיעה למקום אחר ממה שתכננתי... ואז את לומדת לפתע לשחרר, להשלים עם המציאות כפי שהיא ולא רק לקבל אותה אלא ממש לאהוב אותה! כי אם זה שמנווט עבורי את הדרך זה אותו אחד שברא אותי, שברא את העולם בשבילי ושאוהב אותי יותר משאי פעם מישהו יוכל לאהוב אותי... מה יש לי לראוג? אז נכון, זה לא מסתדר בדיוק עם התכניות שלי, אבל מי אמר שהתכנית שלי היא התכנית הנכונה?

לעיתים אנו רואים את הרמטכ"ל בוחר בדרך כלשהי בשעת מלחמה שאני לא מבינה אותה, אבל הוא יודע ומכיר את השטח הרבה יותר טוב ממני, הוא רואה את התמונה בבהירות, תמונה שמנוקדת המבט שלי, לוטה בערפל. אבל אני סומכת עליו כי הוא הרמטכ"ל. בתור חיילת בצבא ה', אני צריכה לדעת שיש רמטכ"ל לצבא הזה ושהוא מוציא אותי למלחמה שאני לא תמיד מבינה אותה, אני לא תמיד מבינה למה הוא בוחר עבורי דווקא את המלחמה הזאת, אבל אני יודעת דבר אחד - אני לוחמת! ולוחמת לא שואלת שאלות, כששמים אותה בשדה הקרב היא יוצאת למלחמה של החיים שלה! והיא תעשה הכל ותיתן הכל ותגלה את כל הכוחות הפנימיים העמוקים שיש בה ובזכות זה היא גם תנצח! וזה הדבר העיקרי שאני צריכה לזכור... שבמלחמה הזאת, המלחמה של החיים שלי, יש רמטכ"ל אחד. הוא יודע ומכיר את כל התמונה, הוא זה שמנווט עבורי את הדרך, הוא גם זה שנתן לי ציוד הגנה וגם ציוד התקפה. הוא נתן לי את כל הכלים שאני צריכה כדי לנצח... והוא סומך עליי. הוא סומך עליי שלא אתייאש, שלא אישבר, שלא איכנע... אני לא ארים ידיים ואני לא יכולה! כי אני יודעת שאני לא לבד, הוא מלווה אותי במלחמה הזאת ואם יש לי ליווי צמוד כזה... אני מנצחת הכל.

אז אני לא תמיד אבין את מה שקורה איתי. לא תמיד אשה מבינה למה הנישואין התבטלו, למה הבעל חזר בשאלה, למה הילד סטה מהדרך, למה פיטרו אותה ממקום העבודה ולמה הרופא התקשר לבשר שהבדיקות לא טובות... אבל האשה הזאת, הלוחמת הזאת, יודעת דבר אחד: יש לי אבא גדול. יש לי אבא שמנהל פה הכל ואם הוא קבע שהמציאות הזאת טובה לי - היא פשוט טובה! מי אמר שאני חייבת לדעת כאן ועכשיו מה טוב בזה? הרי אם אדע, איפה הניסיון? כל המטרה שלי בעולם זה להכיר את שמו יתברך, ואם הוא יהיה גלוי בפניי, ידבר איתי ישירות ויגלה לי את כל האמת וכל הסודות... לא יהיה קושי, לא תהיה התמודדות... ואז איפה המבחן הזה של האמונה שביזכות העמידה בו בגבורה אני זוכה בכל הטוב שיש בעולם? "יגעת ומצאת - תאמין" - רק למה שהשגת בעזרת מאמץ - יש משמעות וערך. זאת האמת היחידה.

נשים בהלכה

הרב נריה ברבי ראש "ענפים בהלכה" *2381

הרואה את ים המלח האם מברכת עושה מעשה בראשית?
 לא. ואם רוצה יכולה להרהר בלבה.

כלי 'טפולון' האם חייבים בטבילת כלים?
 טבילים ללא ברכה.

אכלה לחם והקיאה האם צריכה לברך ברכת המזון?
 אם אכלה כשיעור כזית או יותר והקיאה מה שאכלה, לא תברך. אבל אם אכלה כמות גדולה והקיאה מעט, ויודעת שנשאר במעייה לפחות כזית, צריכה לברך ברכת המזון. ואם היא מסופקת, אינה מברכת מספק.

150 שיעורים נבחרים של הרב יגאל כהן

עכשיו < בדיסק און קי מלאים בהגשמה עצמית • מומיביציה טיפול בדיכאון וחרדות • זוגיות טובה

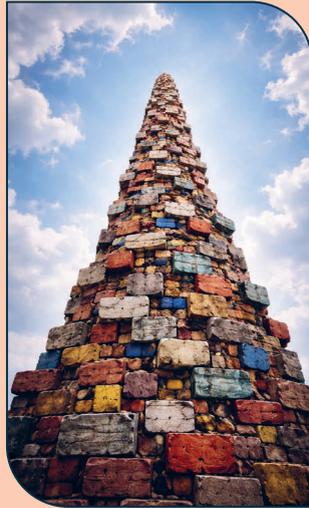
לפרטים < 03-8000-770

הגיע מלאי

לאשת חיל
נופית משולם
מחברת הספר
"תוכו רצוף אהבה"

שלום מצבי רוח

נשים לרוב הן עם חושב, עם שמנתח סיטואציות ובונה מגדלים גבוהים במחשבה, ומפרק אותם מהר ובונה חדשים עוד פעם... יש להן עולם משלהן במחשבה. וזה לעיתים בונה ולעיתים הורס. תלוי לאן זה לוקח אותך...

לא תמיד יש מישוהו שמשנתף איתך במחשבות, בדרך כלל זה את עם עצמך ולא תמיד זה מוביל למקום טוב. למחשבות אין בקרה, אנחנו לא אובייקטיביות. אשה שחושבת יותר מדי, צריכה לבדוק האם זה מוביל אותה למסקנות חיוביות על החיים או שליליות... ולכן אנחנו חייבות להשקיע בלהכניס תוכן חיובי לחיים. חייבות להשקיע בחברה טובה שתיתן לנו הסתכלות חיובית יותר ממה שיש לנו, במיוחד בזמנים מסוימים, חברה שתעודד ותשמח ותראה את הטוב שבחיים ולא להפך חלילה. ובנוסף חשוב מאוד לשמוע שיעורי תורה, ולהכניס אמונה לחיים. ברגע שאשה מחוזקת ומתחזקת באמונה בבורא

עולם היא משהו אחר, המחשבות הולכות לכיוונים חיוביים הרבה יותר והשמחה מגיעה מהר יותר לחיינו. והיא לא נותנת למחשבות השליליות לנהל לה את המצב רוח.

האמונה היא זו שנותנת כח להבין שיש בורא לעולם, יש מנהל לעולם, אנחנו לא עושות כלום, אנחנו לא מנהלות ולא קובעות שום דבר. וכך אנחנו משליכות עליו את כל ה"בעיות", את כל הדברים שבא לנו לפתור כאן ועכשיו... וההשלכה הזו על בורא עולם היא הרפואה, כפשוטו. היא פשוט מרגיעה את הנפש והגוף ונותנת אור לנשימה. אין כמו זה. מי שלא קרוב לה' יתברך לא מבין מה הוא מפסיד, ומי שקרוב אך לא עובד על אמונה, גם הוא מפסיד. וזו באמת עבודה, זה לא בא בקלות. יש ניסיונות ויש קשיים, אבל כשמחזירים לעצמות, עוד שיעור ועוד דיבור טוב, זה מחלחל לאט לאט וגורם לנו להאמין בעצמנו שאנחנו יכולים, ולהאמין בבורא עולם שהוא איתנו ועושה ויעשה הטוב ביותר.

מצבי הרוח והדיכאונות יקבלו פרפורציות, לא בטוח שיעלמו כליל, אבל לפחות נדע איך להתמודד איתם. נפרט גם אותם בפני מלך מלכי המלכים, שיטפל בזה... שייקח את זה... שישמח אותך... כי את תמיד איתו. את לא מתבלבלת, ענייך נשואות לשמיים. אז למה שהוא יאכזב?

תאיר ארץ
מזכת הרבים
התאיר גולן

"לקדש את החומר"

פרשתנו עוסקת במצווה הגדולה של בניית משכן ל-ה' כדי שישרה בו את שכינתו הקדושה, כמו שכתוב: "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם", כלומר, תכלית עשיית המשכן וכליו הוא כדי להשרות שכינה בישראל, שיהא קשר הדוק בין ישראל לבין אביהם שבשמיים. כמו שמובא במדרש תנחומא:

"בשעה שברא הקב"ה את העולם נתאוהו שיהא לו דירה בתחתונים כמו שיש לו בעליונים". הקב"ה רוצה לשכון בבית המקדש שבעולם הזה. ואין הכוונה רק למשכן עצמו, שכן כתוב בפסוק: "ושכנתי בתוכם", בלשון רבים. אם היה מתכוון הקב"ה להשרות שכינתו רק במשכן, היה כותב בלשון יחיד "ושכנתי בתוכו". אלא שהקב"ה רוצה להשרות שכינתו בתוך כלל ישראל, לשכון בלב של כל אחת ואחת מאיתנו ובבית של כל יהודי ויהודי, ממש כמו שהוא שוכן בבית המקדש. וזו היא השליחות החשובה של כל אחת מאיתנו-להיות כלי להשראת השכינה. איך עושים את זה?

איך עושים מעצמנו משכן ל-ה'? בדיוק כפי שהכינו את המשכן הגשמי! כדי להקים אותו לקחו חומר גשמי- זהב, כסף, נחושת, עצי שיטים, עורות אילים וכו', ועל ידי שהקימו מהם בית לה', נתקדשו החומרים האלו ונעשו משכן. כך נעשה גם אנו: ניטול את העולם הגשמי איתו אנחנו באות במגע ונשתמש בו לשם שמיים, ובכך נעשה משכן ל-ה'. הכוונה היא, שנקדש גם את הדברים המותרים: אנו אוכלות- לא רק לשם תאוות אכילה אישית, אלא שיהיה לנו כח לעבוד את ה'! אנחנו עובדות- לא רק למען הכסף כמטרה בפני עצמה, אלא כדי לפרנס את המשפחה, לתת צדקות ולהיות מסוגלות לקיים מצוות בהידור... כך בכל דבר ודבר, גישה כזאת

מחדירה את הקדושה לתוך כל פרט בחיינו. אנו צריכות לכוון ולפעול שגם הבית שלנו יהיה כמו משכן לה'. את, בעלך והילדים, כולם צריכים להשתדל להפוך את הבית למרכז של תורה, תפילה וצדקה: להשתדל מדי פעם לקיים שיעור תורה בבית, להתפלל בו, לסייע בעזרה לאנשים מסביב, לתת צדקות... וכך כולנו נהיה 'משכן' שמפיץ את אור הקדושה לכל הסביבה, וזו תהיה ההכנה הטובה ביותר לבניית המשכן הגדול ביותר- בית המקדש השלישי, שייבנה במהרה בימינו- אמן ואמן!

שבת שלום!

📞 | בזמנך הפנוי | 🏠 | בבית

📞 | מתאים | 📞 | 055-6-888-010

לפרטים והתנדבות <
055-6-888-010

סוכ ליהוה קדושה

ארגון "ענפים", בנשיאות הרב יגאל כהן שליט"א
מזמין אותך לקחת חלק במיזם מרגש
של קירוב לבבות וחברותא טלפונית
שיחת טלפון שבועית בהתנדבות
עם בנות שמחפשות להתחזק

מפנקסו של מחנך
הרב יעקב עמר
ראש ישיבת 'שלום רב' באשדוד

אני מצונן

אחד מתפקידי ה'הורות' שלנו היא לחנך לאיפוק - שליטה עצמית.

אחד מהנקודות הגורמות לחוסר שליטה היא הפזיזות, אדם שהוא פזיז ולא שקול, יכול לגרום לעצמו לחוסר שליטה, ומאפיין זה של מחשבה לפני מעשה היא אחד המסייעים העצומים לשליטה עצמית כלשון חז"ל: 'למד לשונך לומר אני יודע' (ברכות ד), כי היכולת לומר אני יודע שורשה בשיקול הדעת.

מספרים העולם שבקרת היער רבץ לו האריה מלך החיות, ובטנו הומה מרעב. זה כמה ימים שלא בא דבר מאכל לפיו.

חשב לטרוף סתם בלי סיבה אינני רוצה, אני תמיד התגאיתי שאני מוסרי, שאני מתורבת.

קרא האריה לכלל החיות והזמינם לקרחת היער, כולם באו ממורא של המלך, והביט האריה על השור ואמר: 'הטה נא חוטמך לפי ואמור לי מה אתה מריח'.

קרב השור בחשש, הרכין ראשו והיטה חוטמו לפי האריה. גמגם במבוכה: 'ריח רע נודף מפיד'.

זעם האריה: 'חצוף! מורד במלכות אתה וחייב מיתה'. ובעודו קוצף, התנפל על השור וטרפו.

האסיפה התפזרה ושב האריה לרבעו, שבע ומרוצה. ושמן שלא טרף סתם, אלא הענישו על חוצפתו!

כמה ימים חלפו, והרעב שב לנגוס במעיו הזמין את כל חיות היער לאסיפה, הבינו כולם במה מדובר, אך לא ההינו לומר, ופנה האריה לכבשה 'האם נודף מפי ריח לא נעים כלשהו?'

הכבשה החליטה להיות 'חכמה' רחרחה ואמרה: 'לא ולא אדוני המלך, שום ריח רע לא נודף מפיד. אדרבא, הריח שעולה ממך הוא ריח ניחוח שושנים'.

עיניו של האריה רשפו גיצים, ובשאה גדולה התנפל על הכבשה: 'שקרנית שכמותך, ככה את מעוזה לשקר למלך בפנים'.

לא עברו ימים מרובים ושוב הרעב ושוב אסיפה, כעת כולם רעדו, והפעם בחר המלך בשועל ושאלו אם יש לו ריח רע בפה?

ניגש השועל אל המלך, רחרח את פיו שוב ושוב והבעה של צער עלתה על פניו. "אדוני המלך", הניח ידו על לבו כמתנצל, "מאוד הייתי רוצה לענות על שאלתך ולעזור לך, הבעיה היא, שאתמול ירד ביער גשם שוטף ואני הצטננתי. האף שלי סתום ואינני מסוגל להריח דבר..."

המסר: שיקול הדעת מונע אסונות.

אומנות האהבה

הרב רפאל אוהיון רב קהילת "משכנות התורה", מרצה ומטפל

להסתכל אחד על השני

"למה אנחנו לא מדברים יותר? למה כל אחד בעולם שלו?" בפרשת תרומה, הקב"ה מצווה לבנות את המשכן: "ועשו לי מקדש ושכנתי בתוכם". שימו לב לניסוח - לא כתוב "ושכנתי בתוכו" במשכן, אלא "בתוכם" - בתוך האנשים! חז"ל למדו מכאן: "איש ואשה זכו - שכנה ביניהם". השכינה שורה דווקא בזוגיות. הבית שלכם יכול להיות מקדש מעט, מקום שהקב"ה רוצה להיות בו. אבל איך עושים את זה? איך מביאים את השכינה הביתה? התשובה נמצאת בפרט קטן במשכן. על הארון היו שני כרובים - מלאכים עם פנים של תינוקות. והתורה מתארת: "והיו הפרכים פְּרָשִׁי כְּנָפִים... ופְּנֵיהֶם אִישׁ אֶל אָחִיו". הכרובים פונים זה לזה. מסתכלים אחד על השני. והגמרא (בבא בתרא צט ע"א) מוסיפה: כשישראל עושים רצון המקום - הכרובים פונים זה לזה. כשלא - הם מופנים לצדדים, כל אחד לכיוון אחר.

זה בדיוק מה שקורה בזוגיות.

ד"ר ג'ון גוטמן, חוקר הזוגיות המפורסם, גילה משהו מדהים: הסוד לזוגיות מוצלחת הוא לא כמה אתם מדברים או כמה זמן אתם מבילים ביחד. הסוד הוא ה-"bids" - ההזמנות הקטנות להתחברות.

מה זה "bid" זו כל פעם שכן הזוג שלך פונה אליך. "תראה איזה ציפור יפה", "איך היה לך היום?", "בא נשב ביחד רגע", "שמעת מה קרה?". זו הזמנה קטנה להתחבר. ויש שלוש אפשרויות תגובה:

"Turning toward" - פונה אליו: "וואו, באמת יפה!", "היום היה מעניין, אספר לך"

"Turning away" - מתעלם: ממשיך לגלול בטלפון, לא עונה.

"Turning against" - נגד: "מה אכפת לי מהציפור?", "אין לי כח עכשיו".

גוטמן מצא שזוגות שנשארים ביחד עונים ל-86% מההזמנות ב-"turning toward". וזוגות שמתגרשים? רק 33%.

זה בדיוק מה שהכרובים מלמדים אותנו! "פניהם איש אל אחיו" - לפנות אחד לשני. לא להסתכל לצדדים, לא להתעלם, לא להפנות עורף. להסתכל זה על זה. כשאשה אומרת "תראה מה קרה היום" והבעל עונה "רגע, סיום המשחק" - זה "turning away". הכרובים מסתובבים לצדדים. כשהוא מנסה לספר משהו והיא אומרת "לא עכשיו, אני עסוקה" - הכרובים מופנים החוצה.

אבל כשהיא אומרת "תראה את התמונה הזאת" והוא עוצר הכל, מסתכל ואומר "וואו, ממש יפה!" - הכרובים פונים זה לזה. והשכינה שורה ביניהם.

התורה מלמדת אותנו שהדרך להביא את השכינה לבית היא דרך הדברים הקטנים. לא צריך טקסים גדולים או רגעים דרמטיים. צריך רק לענות להזמנות הקטנות. לפנות אחד לשני.

אז בפעם הבאה שכן או בת הזוג שלך פונה אליך - עצרו. הסתכלו עליו/ה, תענו. זו לא סתם שיחה קטנה - זה בניית מקדש מעט. זו הדרך להביא את השכינה הביתה. "ופניהם איש אל אחיו" - פנו אחד לשני, והשכינה תשרה ביניכם.

יש + מזל + לישראל

הרב אלדד נרי
מנהל רוחני בישיבת "יגל ליבי"

בני מזל דגים

משנכנס אדר מרבים בשמחה ויחד עם חודש זה נכנסים אנו למזל דגים מזל עם הרבה מעלות, חודש טוב לעם ישראל, בן מזל זה מלא בתוכו סתירות וקושי, הרבה דברים אם הם לא מסודרים אצלו, אזי הכל מעורבב, והוא עצמו ממש מבולבל, וכן הרגשות אצלו כגון אהבה שגאה וכדו' הכל מתערבב אצלו, וגורמים לסבל נפשי.

השלוות של אתגר זה, הם משפיעות באנרגיה החיובית והשמחת חיים, מאוד קשה להיות טוב כשמרגישים דברים מהסוג הזה, ועלולים לאבד חברים ומשפחה, כשאדם עם אתגר מול עצמו והחיים שלו, הוא לא פנוי להעניק ולאהוב או לחנך או לפרוץ קדימה בחיים.

מדרכי ההתמודדות עם זה, הוא סדר במחשבות, סדר במחשבות מייצר סדר בנפש ובמערכת החיים, אני רגיל לקרוא לזה "מערכת לפיזור עננים". האדם שהחיים מתערבבים לו אז ישנה תחושה שאם ננסה לומר אותה, היא כמו ענן גדול אפור מאוד וסמיך שנותן תחושה שאין ראות קדימה כלום, וסגור עלינו מכל הצדדים,

והדרך לתקן היא רק על יד מחשבה מסודרת, לשבת עם עצמנו או עם החבר שמוכן להקשיב, ולהתחיל מנקודה מסוימת לעשות סדר, ככה: "רגע! מה מפריע לי? ומה הבעיה בזה? ומה אם יקרה זה יהיה בסדר יותר?"

למה אני רוצה לאהוב? למה לשנוא? מה הרווח בזה? ממש כמו בסבך של חוט צמר גדול, שלוקחים קצה ומתחילים לפתוח את כל הקשרים לאט לאט, ואז פשוט מתחילים העננים להתפזר והשמים הכחולים נראים

ביופיים ובהירותם, וגם אם בסוף תישאר בעיה מסוימת, אבל היא מוגדרת בצורה ברורה, זה בסדר! לכולם יש בעיות, אבל זה לא יוצר ענן וסבל, ובעזרת השם בתפילות ועבודה פנימית גם הבעיה תעבור.

ראש כרוב

מכירים את אנשי ה-סטורי האלה? אלו שגם כשהם עושים מופע התנדבות מטורף, העין שלהם תמיד בודקת כמה צפיות ו-לייקים יש לפרסומים של האירוע? מסתבר שזו לא תופעה חדשה.

הכירו את בנצי כבודו - הגביר העשיר שהרגיל את כולם, שבלי התואר "כבודו" - אין בנצי! הוא היה מכור לכבוד. כל שקל שהוא נתן לצדקה נשקל על פי כמות המחמאות שיקבל בתמורה.

יום אחד עלתה לו מחשבה מטרידה: "כיצד יספידו אותי אחרי מותי? האם יזכרו את כל המעשים המדהימים שלי?". המחשבה הזו לא נתנה לו מנוח, ויום אחד הוא הגה תוכנית הזויה: הוא יביים את מותו. בדיוק כך.

הוא שיחד את הרופא שינפיק לו תעודת פטירה, וסיכם עם אשתו שתתחיל לצרוח "גוואלד" לאחר שהוא יכנס למיטה בתור "גופה". הרעיון היה פשוט: לשמוע את ההספדים בלוויה שלו, ורגע לפני שקוברים אותו - "לקום לתחייה".

העיירה רחשה כמרוקחה לשמע הבשורה על פטירת הגביר. הלוויה יצאה לדרך, וההספדים התחילו. הגביר שכב מתחת לתכריכים והתענג. כל משפט על מעשיו הטובים גרם לו לתפוח מגאוה.

"המנוח היה עמוד התווך של העיירה"... תפח בכמה גרמים. "הוא תמך במוסדות של תורה וחסד"... תפח בעוד חצי קילו.

"איזו יראת שמים ודקדוק במצוות"... הפעם תפח בקילו. לא פחות.

כולם הספידו אותו: הרב, השרים, הנגידים והמכובדים. והנה כבר נשמע קולו של איש חברה קדישא המכריז כי הגיע שלב אמירת הקדיש. ופתאום, הוא נלחץ. לא, לא מהקדיש. מזה ששכחו להספיד אותו על הנהגה מיוחדת שאימץ.

בנצי כבודו אף פעם לא אכל כרוב מחשש להיכשל בתולעים.

"איך הם לא הזכירו את הכרוב?", הוא הרהר מתחת לתכריכים. "וכי הנהגה כזאת אפשר לשכוח? ויתרתי על הממולאים, על הסלטים עם הכרוב הלבן, ועם הכרוב הסגול, ו... אחח, אני מתחיל להיות רעב פה... אז הכרוב! איך הם שכחו את הכרוב?!".

"איך שכחתם להזכיר את הכרוב?", קרא הגביר מעל אלונקת הבר-מינן.

זה היה רגע מביך. רגע של אי שימת לב שחשף כי כתפי הגביר נושאות על גביהן "ראש כרוב"...

נקודה למחשבה: אנחנו חיים בעידן של מיתוג אישי. ישנם אנשים שכל כך עסוקים ב-איך המעשים שלהם "מצטלמים" - שהם שוכחים את המהות... הם בונים "תדמית" מושלמת, אבל בדרך מאבדים את הלב... פתחו את הלב - לא את הטלפון. בורא עולם לא צריך תזכורות. הוא לא ישכח לכם את הכרוב...

רבנו תם שילם על התאונה בכביש 4.

לפני תקופה שמעתי משפט שגרם לי לכאב גדול: "שנים הוא לא זז מילימטר". המשפט הזה נאמר על אדם שמקפיד להגיע לשיעורי תורה במשך שנים, ומשתדל ככל יכולתו לשמח את בורא עולם. כלפי חוץ יתכן שהשינוי אינו ניכר, אך כאב לי מאוד לשמוע אדם שחרץ את גורלו של חברו והחליט עבורו שהוא לא התקדם, ושכל אותם שיעורים לא חוללו בו שום שינוי.

כואב לי לראות שישנם אנשים השופטים בני אדם אחרים אך ורק על פי המראה החיצוני, הבגדים שהם לובשים או הדימוי שנוצר בעין. כדי להבין עד כמה דרך שיפוט זו שגויה ומעוותת, אבקש לשתף בתיעוד מיוחד ומרגש שקיבלתי.

מדובר בהקלטה של שיחה בין שני אנשים. האחד מהם גרם, בשוגג כמובן, לנזק ברכבו של השני בתאונת דרכים. האדם שפגע היה הוגן וישר, שאל על הנזק שנגרם וביקש לדעת כמה עליו לשלם. תשובתו של הנפגע הותירה אותו, בהלם מוחלט.

הוא ענה לו בפשטות: "אחי היקר, תוציא שלוש שבתות על פי זמן רבנו תם - ואני מוותר לך על התשלום". רק לחשוב על זה - זה מרגש. יהודי שרכבו ניזוק, ומבחינתו הפיצוי על הנזק יכול להתבצע באמצעות מעשה שיעשה נחת רוח לבורא עולם.

השיחה הזו פורסמה משום שלצערונו אותו יהודי נפטר זמן קצר לאחר מכן, והאדם השני ראה לנכון לפרסם את הדברים לעילוי נשמתו: (דידי ביטון בן שולמית ז"ל).

וכאן אנו מגיעים לנקודה - אם היו מראים לי את תמונתו של אותו אדם לפני שהייתי שומע על המעשה המרגש הזה, סביר מאוד שהייתי, באופן טבעי, מקטלג אותו לקבוצה רוחנית מסוימת, עם הגדרה מוכנה מראש. וזו בדיוק הטעות הגדולה.

לפנינו מקרה אצילי ומרומם, המבטא יראת שמיים ואהבה עצומה לבורא עולם, שנעשה לכאורה על ידי אדם שלא היינו מעלים על דעתנו שיעשה כך. מכאן נלמד שלא רק שאין לנו לשפוט אדם אחר על פי מראה חיצוני - אלא אף את עצמנו אין לנו לסכם ולחשוב שמעלתנו הרוחנית נמוכה או חסרת ערך. אין לאף אדם אפשרות להבין ולהשיג מהי מעלתה של מצווה אחת שנעשתה לכבוד בורא עולם. כיצד נבין זאת?

נניח שאבקש מחבר לבדוק בצהרי היום היכן ממוקמת השמש בשמיים. הוא יבדוק. לאחר מספר דקות אבקש ממנו שוב לראות כמה התרחקה השמש מהמיקום הראשון. יתכן מאוד שהוא יענה: היא לא זזה כלל, נשארה באותו מקום. אך האמת היא - כמה היא זזה? מאות אלפי קילומטרים בכל שנייה.

כך מסביר "חובת הלבבות" במילים נפלאות:

"ואל ימעט בעיניך שום טובה שתעשה לכבוד ה' יתברך, ואפילו ראייה אחת בספר, כי המעט שלך רב אצלו, והקרוב שבדמיונים - העתקת השמש".

אפילו אם רק הסתכלת ולא למדת, אל תאמר לעצמך: מה כבר עשיתי, כמה כבר התקדמתי. כי המעט שלך רב אצלו. אתה, וכל יהודי, דומים לשמש. אנו חושבים שאולי לא זזנו, אולי לא התקדמנו - אך באמת, בכל שנייה ושנייה אנו מתקדמים, מתעלים ונעים קדימה, מרחקים עצומים.

שבת שלום

לרכישה מהירה סרקו את הקוד

הספר שיכניס לכם שלוה בחיים

שער הבטחון המבוואר

ביאור נפלא מאת הרב יגאל כהן שליט"א על השער הרביעי מספר חובת הלבבות, הספר מחולק ללימוד יומי לכל ימי החודש

יגל לנוער

חיזוק לנוער

הרב דוד פריוף ראש "מרכז התחברות" ר"ג

שני ניתוחים, מסר אחד!

לפני כחמש שנים הכרתי חבר, שהיה מצטיין בהרבה תחומים, אך בסביבתו הקרובה היה ידוע כקמצן כרוני. ומיודענו היה חוסך מאשתו וילדיו מפת לחמם, וכן הוא בעצמו היה מקמץ בהוצאותיו באופן כפייתי, עד כדי כך שאפילו 10 אגורות יכלו להפר את שלוותו הנפשית, וכל תוכחותי לא הועילו. יום אחד שמעתי שאשתו הובילה לבית החולים בעקבות מחלה שהתגלתה בגופה, ולאחר התייעצות קדחתנית בין הרופאים החלט שהפתרון הוא: ניתוח מידי, הבעל הקמץ שחרד לגורל אשתו טלפן מידי ליודעי דבר, והתייעץ איתם איזה מנתח מתאים לניתוח קשה שכזה, ובפרק זמן לחוץ שכזה, מיודענו קיבל עצה מחבר קרוב, שלא יעז לעשות את הניתוח ע"י המנתחים הסטנדרטים של בית החולים מאחר שיצא עליהם שם של "קצבים", אלא יקח מנתח פרטי ונקב בשמו המלא. הבעל המסור

מיד התקשר לשר"פ (שרות רפואה פרטית). ודיבר עם המנתח, שנענה לבקשה המיידית לנתח את אשתו אך כל זאת בעבור 40,000 ש. הבעל הרגיש שהקרקע נשמטת מתחת לרגליו כששמע את הסכום, מאחר

וזהו בדיוק הסכום שחסך עד עתה מצרכיו הבסיסיים ומפת לחמו, ומבני ביתו. אך מכיון שהניתוח היה שאלה של חיים ומוות, החליט מיודענו שהוא עושה את הצעד האמיץ ויהי מה. הניתוח ארך כמה שעות מורטות עצבים, עד שלבסוף התבשר הבעל שהניתוח עבר בהצלחה מרובה, והגברת בריאה ושלמה, ותחזור להתהלך באופן עצמאי כאחד האדם בסיום ימי ההחלמה.

הדבר המדהים הוא: שמיד אחרי הניתוח החלו לזרום בני המשפחה ומכרים כדי לבקר את האשה המחלימה ובעלה השבור, ותוך כדי שיחה התגלה מחדל מזעזע ומקומם למורת רוחו של הבעל: המנתח שלקח מחיר מלא על הניתוח מאחר והזמינוהו לנתח באופן פרטי, הוא בעצם היה אמור להיות המנתח בבית החולים באותה שעה מטעם בית החולים וזאת ללא תשלום כלל, מה שאומר שהבעל מרוב החופזה והבלבול איבד את כל חסכוניותו, על כלום!

הטראומה שינתה אצל הבעל את דפוס החשיבה, והוא החל ללמוד יותר על האמונה והבטחון בה' יתברך, ופיזר כסף ללא חשבון בעבור אשתו וילדיו, וידו נפתחה לרווחה אפילו בעבור קבצן מזדמן.

והנה לפני כחודשיים שוב פעם אשתו לקתה במחלה נדירה ל"ע, ונזקקה לניתוח יקר מאוד שעורך כשמונה שעות!. וכשהתקשר אלי אמר לי באלו המילים: "אין רע בעולם! הכל לטובה בחסדי ה' יתברך, ואני בטוח שה' יפנק אותי!"

אחים יקרים ואהובים! לא אלאה אתכם בפרטים מיותרים, אבל הניתוח בוצע לפני כשבוע וחצי, ועבר בהצלחה מרובה! אך בואו וראו נפלאות ה' וחסדו: הרופא המנתח שדרש סכום עתק עבור

הניתוח, התקשר שבע קודם הניתוח ובישר לו: "מצאת חן בעיני, ובעקבות כך שאני נוהג לעשות ניתוח אחד חנינם בתור תרומה, פעם בחצי שנה, הרי שאני מעניק לך את הפריבילגיה, ואינך צריך לשלם אפילו שקל אחד בעבור הניתוח!!!" הבעל כמעט התעלף...

נ.ב. - הבעל העניק למנתח כאות הערכה מגילת אסתר מהודרת לכבוד פורים...

בפרשתנו הנפלאה אנו נחשפים לראשונה לערך המוסרי המחייב, שקוראים לו "תרומה", והרבה שואלים את עצמם, הרי אני "שורף" ביום לפחות שמונה שעות כדי שיהיה לי כסף לכלכל את ביתי, ואם כן מדוע שאתן את כספי שעמלתי עליו רבות, לאדם אחר שלא עשה כלום, חוץ מלבקש ממני כסף? לכאורה היה ראוי לנזוף עליו עם אצבע מאשימה, ולומר לו "לך לעבוד יא פרזיט..."

והתשובה ניצחת ואמיתית: הכסף אינו שייך לאדם, והשעות שהוא "שורף" בעבודה אינם מביאים את הכסף! אלא מזונותיו של האדם קצובים לו מראש השנה עד ראש השנה, ובחמלת ה' עלינו נותן לנו הקב"ה את האפשרות והיכולת לצאת לעבוד כל אחד בעבודתו, ולבזבז ולקנות כל אחד ביכולות שחננו בורא עולם, ומי שמשמש ביכולות שנתן לו ה', כנגד רצונו, דהיינו שאינו מזיל מכספו לצדקה, אזי יפגוש הוא אחד משלש האפשרויות - או שכספו ילקח ממנו, וינתן למישהו אחר שיודע לתת. או שהוא לא ינהה מהכסף. או שהממון יהיה הגורם לרעת נפשו, (דברים אלו כותב ר' בחיי "בחובות הלבבות" בפתחה לשער הבטחון עיי"ש). ומאידיך אם אדם יתרום מעצמו ויעזור לאחרים על חשבון השעות ש"שרף" בעבודה, הוא מוכיח בזה ששם בטחונו בה' ולא בממונו שיכול להאבד בין רגע. ואדרבה בגלל שהכסף בעצם שווה זמן, יש לתרומה כזו ערך עצום כיוון שה' רואה שאתה נותן לו חלק ממשי מחייך.

וזה מה שהתורה אומרת "ויקחו לי תרומה", דהיינו שהנותן תרומה, הוא בעצם נותן לוקח מִשְׁלַח הַקִּבְיָה - בשביל הקב"ה. וכידוע שהמילה "נתן" נקראת ישר והפוך לרמוז שהנותן לאחרים, הוא בעצם נותן לעצמו.

אמור מעט ועשה הרבה

שבת שלום ומבורך, אחים אהובים!

פרק א - משנה טו: 'שמאי אומר, עֲשֵׂה תּוֹרַתְךָ קָבֵעַ. אֲמֹר מְעַט וְעֲשֵׂה רַבָּה, וְהוּי מְקַבֵּל אֶת פֶּל הָאָדָם בְּסִבְר פְּנִים יְפוֹת'.

השבת נתמקד בסיום המשנה: 'והווי מקבל את כל האדם בסבר פנים יפות'.

חז"ל מלמדים אותנו שהדרך בה אנו פוגשים אנשים - עם חיוך, עידוד, מבט טוב - משפיעה עליהם עמוקות, ולעיתים משנה חיים שלמים.

כמה פשוט - אך כמה עוצמתי - לפגוש מישהו עם עיניים טובות, פנים מאירות, ולב פתוח. זה

הרב יהונתן פרטוש רב בישיבת "יגל ליבי" וראש מדרשיית ענפים ב"ב

נכון עם בן זוג, הורים, אחים, חברים מהעבודה ואפילו עם אדם זר.

וכשאנחנו מקבלים כל אדם בסבר פנים יפות - אנחנו לא רק משמחים אותו, אנחנו גם משנים את עצמנו. הופכים לאנשים טובים, נעימים, אהובים - גם בעיני הסביבה וגם בעיני בורא עולם.

וכמו שאומר מורנו הרב יגאל כהן שליט"א - אם נתחיל לאהוב באמת אחד את השני, נזכה שהקב"ה יאהב אותנו פי כמה וכמה.

וכשהקב"ה אוהב אותנו - אין דבר בעולם שיכול לעמוד מולנו.

שבת שלום ומלאת אור ואהבה!

המחצה

סרק 47 תקציז:
 איל, טחילי וכובי חופרים סצנה כדי לבנה, אולם אז נזכרים בשעת הלמוד הימית, הפלופסול טופע את ההקלטות ויפתנו חכמה טנדילי עליהם בצת שיגלחו. הקופים חוזרים מהפצרה פסאביריהם סאנתיים, ובינעם - האקרים ספצחים את הקור בכחו של גדי וכצבו של גדי סדכדי.

אנא

קופים פגועי המחצה וילדים חיים וקנאים! מה קורה כאן! אני לא מצלים להפטר מהסרדנים הללו!

למדן שקמו! המחצה תהיה שם, אם מישהו ידאג לזה!

המצה, המחצה, המחצה... למה שתהיה המחצה במתקן מטוסים?

המצה! על מה אתם מפקפקים?

זה הוא זה נריאקי! הוא רצה לפגוע בנו עם המחצה הזאת. אבל איר הוא ידע על המחילה???

הוא יודע עלינו הכל...

בטוח שאין לנו שבבים?

אז נשאר כאן לנצח???

אני כבר לא יודע כלום...

הוא חשף את המערה שלנו והתקין בה בקבוק המחצה...

למה המנהל של קוקה קולה יכול להיות ראש המחשלה? כי יש לו הרבה קולות

Coca-Cola

הוא חשף את המערה שלנו והתקין בה בקבוק המחצה...

איזה משחק כבאים הכי אוהבים? סולמות וחבלים

הדבר הכי טוב שצריך לעשות בכדי להתחיל את הבוקר עם חיוך זה פשוט לקום בצהריים

הילד/ה הזוכה

חיים עוז יומטוביאן מרמלה

איזה גובה היה העץ שהכין המן למרדכי?

תשובה מפרשת יגש שבת.

יודעים את התשובה? שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס anafeamalon@gmail.com

אנשים עם גל וליבי!

כל הילדים כולם ללא יוצא מן הכלל, תביאו גם את ההורים והאחים ולהתחיל לשיר בקול ובשמחה - 'מיש... מיש... מיש משנכנס אדר (2x) מרבים בשמחה'... יגל וליבי: איזה כיף נכנסנו לחודש הכי שמח בשנה. ואתם יודעים ילדים חביבים שיש הרבה הלכות שקשורות גם אליכם כמו, הראשונה היא מצוות משלוח מנות. ליבי: תסביר לנו יגל מהי המצווה, ומה צריך לעשות כדי שנקיים אותה בהידור? יגל: בשמחה כמובן. קודם כל הסיבה למצוות משלוח מנות היא: כדי להוסיף אהבה ואחוה בין אדם לחברו. לכן אם יש לכם חבר שרבתם איתו, זה הזמן והסיבה להשלים איתו. ואיך מקיימים אותה בהידור - נמחיש זאת בדוגמא: שני מיני מאכלים לחמניה ומעדן, ואפשר גם שוקו ולחמניה. אבל אנחנו ילדים ואנו אוהבים גם ממתקים, גם בשני סוגי ממתקים כמו - במבה וביסלי או טרופית, גם בזה מקיימים את מצוות משלוח מנות. ליבי: ודבר אחרון לא לשכוח לתת את המשלוח ביום פורים.

להתראות ילדים יקרים ותמיד תהיו בשמחה, גם בחודש אדר, ובכל השנה...❤️

עושים, אלא איך אנחנו עושים את זה. ה' רוצה מאיתנו לעשות מצוות ומעשים טובים בשמחה ובאהבה, לא כי משהו אמר לנו או כי אנחנו חייבים. כשאנחנו עוזרים למישהו, כשאנחנו מתפללים, כשאנחנו נותנים צדקה - ה' מסתכל על הלב שלנו. הוא רוצה שנעשה דברים כי אנחנו באמת רוצים, כי זה משמח אותנו. תרומה מהלב - זו התרומה הכי יקרה שיש. שבת שלום ומבורך.

פרשת שבוע אדר

פרשת תרומה

בפרשת השבוע ה' מבקש מעם ישראל לבנות לו משכן. אבל שימו לב למה שהקב"ה אומר: 'יִקְחוּ לִי תְרוּמָה מֵאֵת כָּל אִישׁ אֲשֶׁר יִדְבְּנֶנּוּ לְבָאוֹ...' - תקחו תרומה מכל אדם שהלב שלו רוצה לתת. למה ה' הדגיש "שהלב רוצה"? הרי הוא יכול היה פשוט לצוות על כולם לתת! התשובה היא שה' לא צריך את הזהב והכסף שלנו. הוא ברא את כל העולם, מה שחשוב לו זה הלב שלנו. כשאנחנו נותנים משהו בשמחה ובאהבה, זה מראה שאנחנו באמת רוצים להיות קרובים אליו. תארו לכם שאמא שלכם מבקשת עזרה בבית. אפשר לעזור בכעס ובעצבנות, ואפשר לעזור בשמחה ובאהבה. גם אם עושים את אותו הדבר, ההרגשה לגמרי שונה. ככה גם ה' - הוא רוצה שנעשה דברים טובים מתוך הלב. ילדים יקרים, ה' מלמד אותנו שמה שחשוב זה לא רק מה אנחנו

מצאו 10 הצאים

מהל

הפסוק למסעך בפראה

הילד/ה הזוכה
שמואל שוהם קרני
שומרון

תשובה מפרשת ויגש:

"ולאביו שלח קזאת עשרה חמורים
נשאים מטוב מצרים ועשר אתנת
נשאת פר ולחם ומזון..."

יודעים את התשובה

שלחו לנו לכתובת המייל ואולי תזכו בפרס
anafeamalon@gmail.com

כולו, ורק המטבח נשאר שלם. החבר אמר בהתרגשות: טוב שלא באתם.
הרב סיים ואמר: מה' מצעדי גבר יכוננו.

המשפחה הבינה שלפעמים דברים מוזרים קורים כדי לשמור עלינו.
גם כשלא מבינים מיד, צריך לעצור, להקשיב, ולסמוך שהדרך הנכונה
תתגלה בזמן הנכון, במיוחד ברגעים מפחידים, כשכולם
מחפשים ביטחון, תקווה, וחום של בית קטן, שבו
ילדים והורים יושבים יחד, מדברים בשקט, ומרגישים
שמורים ובטוחים למרות הכל גם בלילות קשים מאוד
ומבלבלים לפעמים.

סיפורי צדיקים

מהשם מצעדי גבר

ידוע שכאשר הגרמנים הגיעו לתוניסיה, לעיר הבירה, פחד גדול מילא את לב היהודים. בעיר התגורר הרב מצליח מזוז עם הוריו, אשתו וילדיו. שמועות עברו מפה לאוזן שהגרמנים מתקרבים גם לעיירות הסמוכות, והדאגה הלכה וגדלה. יום אחד קיבל הרב מכתב מחבר טוב, שביקש ממנו לבוא לגור לידו, כי לשם הגרמנים לא יגיעו.

הרב הבין שמדובר בפיקוח נפש. למרות הקושי לעזוב את הבית, הוא שכר עגלה חדשה עם עגלון גוי, והמשפחה יצאה לדרך במהירות. בתחילה הכל נראה בסדר, אך לפתע העגלה נתקעה. העגלון ירד, תיקן, והם המשיכו. אחרי זמן קצר שוב תקלה, ושוב תיקון. כך זה חזר על עצמו פעמים רבות.

הרב התפלא: איך ייתכן שעגלה חדשה מתקלקלת שוב ושוב? אז ביקש הרב מהעגלון לעצור ולחזור הביתה. בני המשפחה נבהלו, אך הרב אמר ברוגע שמשמים רומזים להם לא להמשיך.

בדרך חזרה, למרבה הפלא, לא היתה אפילו תקלה אחת. בערב שבת הלכו כולם לבית הכנסת, חזרו לקידוש, והתיישבו לסעודת שבת. לפתע נשמעו דפיקות חזקות בדלת. בלב רועד פתח הרב את הדלת, וראה את אותו חבר עם משפחתו.

החבר סיפר שבכניסת שבת הודיעו שהגרמנים מגיעים. כולם ירדו למקלטים, ואז נשמע פיצוץ אדיר. הבית שלהם נהרס

נפלאות הבריאה

שמואל קרייב

התיש

התיש הוא יונק חזק החי באזורים הרריים ומדבריים ברחבי העולם, וגם בארץ ישראל. הוא מוכר בזכות קרניו החזקות ויכולתו לנוע בשטח סלעי ומאתגר.

נולד לגבהים

קרני התיש משמשות אותו להגנה ולהתמודדות מול תיישים אחרים. הקרניים גדלות במשך כל חייו, וכל אחת מהן מעידה על גילו וניסיונו.

לתיש פרסות חזקות וגמישות, המאפשרות לו לטפס על סלעים תלולים ולנוע במקומות שבהם בעלי חיים אחרים מתקשים. הוא שומר על שיווי משקל מרשים גם בגבהים מסוכנים.

תזונה מהטבע
התיש ניזון מצמחים, עלים ועשבים, ולעיתים גם מצמחייה דלה מאוד. מערכת העיכול שלו מותאמת להפיק מזון גם ממקורות קשים לעיכול.

הכח שבקבוצה

תיישים חיים לעיתים בקבוצות קטנות, ושומרים זה על זה. הם בעלי חוש ראייה טוב ויכולת לזהות סכנות ממרחק.

עקשנות או הישרדות

התיש נחשב לבעל חיים עקשן, אך תכונה זו מסייעת לו לשרוד בתנאים קשים ולחפש מזון גם במקומות מאתגרים.

כאשר מתבוננים בתיש, ניתן ללמוד על כח, התמדה ויכולת עמידה, תכונות שהטבע בו הבורא כדי שיוכל לחיות בסביבה מאתגרת ולמלא את תפקידו בטבע.

אל תחמיצו את ההזדמנות הנדירה!

השנה
מקיימים את מצוות
מתנות
לאביונים
בהידור רב!

הרב יגאל כהן שליט"א יהיה השליח שלך

לקיום מצוות מתנות לאביונים בו ביום!

קיום המצווה
בהידור

100%
צדקה

לאביונים
ותלמידי חכמים

חייגו עכשיו < 03-8000770

ניתן לקבל את העלון במייל: anafeam3@gmail.com

עורך לשוני: אביתר הלל | הפצה: ישראל בדרה | עימוד ועיצוב: עינב בשארי

להקדשת העלון חייגו < 03-8000770

לעילוי נשמת
ר' מימון חיים בן רחל

לעילוי נשמת
מזל בת טלי

לעילוי נשמת
ר' דניאל בן נגיה

לעילוי נשמת
אסתר בת חנום ועזריה

נר תמיד
לע"נ ר' מנשה בן רחל ז"ל
ולע"נ שושנה מיהן בת זיוה ע"ה